

HAGADA:

Posvet mladih Judinj pri modrih učiteljicah ali odpiranje oči na daljavo

Cilj hagade je preko kratke vsebine svetopisemskih dogodkov in zamišljenih dialogov med Deboro, Estero in Mirjam (Marijo) pokazati, kako lahko Bogu predana oseba ohrani vero in krepost sredi poganskega sveta in v najtežjih življenjskih preizkušnjah.

Debora in Estera

V kroniki izraelskega ljudstva je v tretjem letu vladanja kralja Ahasverja, ki je vladal tudi nad Izraelom, opazna živahna izmenjava med perzijsko prestolnico Suzami ter vasico Deborina palma v Efrajimu v Palestini. Krajevna razdalja je merila tisoč milj, časovna pa se je štela v stoletjih.

Prvi tvit, ki ga je na tej liniji prenesel angel Malaak, ki je skrbel za izmenjavo skozi prostor in čas, je prišel od mladega dekleta z imenom Estera. Bil je naslovljen na ugledno prerokinjo Deboro, ki je opravljala sodniško službo, kar je bila sicer domena moških. Vendar je njeno najslavnejše dejanje tisto, s katerim je dosegla velik uspeh na vojaško političnem področju. Z njim se je končalo dvajsetletno izraelsko hlapčevanje kanaanskemu kralju Jabinu, ki jim je vladal po trdi roki vojaškega poveljnika Siseraja. Njihova vojska je bila opremljena z devetsto železnimi vozovi in nihče ni upal, da bi se bilo mogoče izviti iz tega železnega primeža. Toda Gospod je po Deborini besedi poslal v boj Neftalijca Baraka, ki se mu je na njegovo prošnjo pridružila Debora. Zmaga je bila veličastna. Dokončala jo je še ena pogumna žena, toda to je že druga zgodba. Odslej so Izraelke svoje hčere rade poimenovala po Debori in jim pripovedovale o njej že, ko so jih imele še pri prsih.

Tistega dne v tretjem letu kralja Ahasverja je Debora prejela tvit od Estere, ki je živela v izgnanstvu v Suzah pod pokroviteljstvom svojega bratranca Mordohaja, ker ni imela več očeta in matere. Dekle jo je vpraševala za nasvet, ali naj se prijavi na državni natečaj za novo perzijsko kraljico, ker je dosedanja padla pri kralju v nemilost in jo je odstavil. Zdaj zbirajo dekleta, obvezno device, ki se bodo po enoletni negi na kraljevem dvoru predstavile kralju. Estero k temu spodbuja Mordohaj, ona pa ima pomisleke. Čeprav je ob tako veliki konkurenci možnost, da zmaga, enaka ničli, jo kljub temu obhaja strah,

»kako bom na poganskem dvoru sredi blišča in zabav ohranila vero in izpolnjevala naše obredne predpise? Kakšen smisel ima podati se v takšno tveganje, ko pa ne vidim, da bi to bilo v kakšno korist mojemu ljudstvu v izgnanstvu?«

Sprašuje jo za nasvet, saj so ji starši že v otroških letih pripovedovali o njeni modrosti in junaštvu in jo ima za svojo vzornico. Debora je pazljivo prebrala pisanje, iz katerega je govorila krepostna in modra mladenka. Prerokinji iz davnih dni se je na mah priljubila ta Izraelova hči, ki ob ponudbi bleščeče prihodnosti ne misli nase, ampak na zvestobo očetni veri in na ljubezen do svojega ljudstva. V duhu je spoznala, kaj bi bila ta mladenka pripravljena storiti za ideale. Nemudoma ji je odpisala in ji med drugim zagotovila:

»Z očmi, uprtimi v Gospoda, se ne boj stopiti na pot, ki bi te mogla privedi do najvišjega položaja, ki ga lahko dosežeš na dvoru, kjer se odloča o naši usodi.«

Angel Malaak je prenesel Esteri sporočilo, ki jo je potolažilo in ohrabilo. V spremstvu Mordohaja je odšla na zbirališče deklet. Preden sta se poslovila, ji je zabičal, naj nikomur ne razodene, da je Judinja.

Na dvoru v ženski hiši se je Estera z ostalimi dekleti podvrgla izurjenim rokam kozmetičark, ki so jim v mlada telesa vtirale miro, balzam in druga izbrana mazila. Medtem pa so njene ustnice šepetale Najvišjemu hvalnice in prošnje zase in za svoje ljudstvo. Njeno srce je potovalo po Gospodovih poteh z njenim ljudstvom. Ob izraelskih praznikih sta si z Deboro izmenjavali voščila. Ni z ostalimi dekleti vzdihovala po neprecenljivi sreči, da bi jo kralj izbral za kraljico, in ni sanjerala, kaj bi počela v tem razkošju.

Dan pred odhodom h kralju Ahasverju je Estera prebila v molitvi in postu. Napisala je pismo Debori, v katerem je rekla:

» ... le iz pokorščine svojemu redniku Mordohaju in potolažena po tvojih besedah vztrajam v tem brezdelju. Kako ničeva je ta potrata z mazili za naša minljiva telesa, da bi ugajale kralju iz mesa, ki ne pozna edinega Kralja sveta. Čeprav je skoraj neverjetno, da bi bila izbrana za kraljico, vedi, da če bi se zgodilo, bi to sprejela samo iz pokorščine Gospodu. On vodi naše korake in nas, dasi smo nevredni, uporablja za svoje načrte, kakor mu je povšeči. Naj se zgodi po njegovi volji! Naj bo tudi na tem brezbožnem dvoru čaščen in hvaljen po svoji služabnici!«

In zgodilo se je, ko je Estera stopila pred kralja Ahasverja, da ga je ob ravnodušnem pogledu, ki ga je vrgel nanjo, nekaj primoralo, da jo pozorno pogleda. Naslednji trenutek ga je prešinilo: »Ta!« Ni si vedel razložiti, od kod ta gotovost, naravnost ukaz. Le jasno mu je bilo, da je ta mladenka vredna kraljevske krone. Počasi je umaknil pogled. Skoraj trepetaje, kakor mladenič, ki prvič ogovarja očarljivo dekle, jo je vprašal: »Kako ti je ime, lepotica?« »Estera, tvoja najmanjša služabnica, prevzvišeni kralj.« »Estera, Estera, kako lepo zveni to ime iz tvojih ust! Kako sladko! Kateri ptici si ukradla ta zven, katera cvetlica ti je podarila barvo za tvoje prelestne oči?«

Estera je ob nenadejanem izlivu občudovanja povzdignila srce k Bogu in ga prosila, naj ji da pravo besedo. Potem je skromno odgovorila: »O prevzvišeni kralj, tvoja služabnica je poslušala ptice, ko je ob jutrih vodila ovce na pašo. In je obžalovala pisane cvetlice, ko so izginjale v gobčkih lačnih ovčic.« Tako sta kramljala, v njunih srcih pa so se prižigale zvezde kakor nad palmami ob kraljevi palači. Drugo jutro je kralj naznanil: »Izbiranje kraljice je končano. Nova kraljica Perzije je najlepša mladenka Estera.«

Ob tem razglasu je Mordohaj, ki se je vsak dan z gorečo molitvijo sprehajal pred kraljevo palačo, razprostrl roke k nebu in hvalil Najvišjega, da se je ozrl na svoje ponižano ljudstvo. Tudi Estera se je v svoji sobi vrgla na tla in se izročala Gospodu v vroči prošnji, naj jo varuje na dvoru poganškega vladarja, ki gospoduje nad sto sedemindvajsetimi pokrajinami, tudi nad njeno opustošeno domovino. Molila je: »O Gospod, Najvišji Vladar, ne daj, da bi v strahu pred zemeljskim vladarjem kdaj zatajila strah pred teboj! Naj raje umrem, kakor da bi kdaj odstopila od tvojih zapovedi! Naj bodo tvoji ukazi v kraljevi palači moje edino veselje! Ne dopusti, da bi kdaj z grehom oskrunila dostojanstvo Abrahamove hčere!«

Nato je sporočila svoji duhovni učiteljici, da jo je Gospod v nedoumljivi previdnosti postavil za kraljico Perzije. Angel Malaak je nemudoma posredoval vest Debori, ki je v daljni efrajimski pokrajini prosila Boga, naj vodi krepostno mladenko tako, da bo po njej uresničil svoje načrte. Poslala je Esteri besedo:

»Najvišji je izkazal naklonjenost svojemu ljudstvu, naj bo hvaljen vekomaj! Naj te varuje v senci svojih peruti in po tebi stre ošabnost naših sovražnikov, če nam bodo hoteli škodovati!«

Ošabnost sovražnikov je po nekaj spokojnih letih z režečimi zobmi hlastnila po judovskem ljudstvu. Drugi mož v kraljestvu, Agagovec Haman, je med množico podanikov, ki so padali pred njim na kolena, opazil, da se mu nekdo ne klanja in ne trepetja pred njim. Zadrgetal je in dal poizvedeti, kdo je ta predrznež. Ko je izvedel, da je to kraljevi služabnik Mordohaj, Jud, se mu je porodila zlobna misel, da bi pokončal njega in ves njegov rod. Spletel je laž o njihovi sovražnosti do kraljestva in si od kralja izprosil pisem za njihovo uničenje. Ni pa vedel, da ima to ljudstvo Kralja, ki je višji od Ahasverja, in kraljico, ki je višja od Hamana.

Žalosten je bil dan, ko je bil v prestolnici Suze razglašen ukaz, naj trinajstega adarja uničijo vse Jude. Strahovita novica jih je pretresla in vrgla na kolena. Mordohaj je obvestil Estero in ji velel, naj gre h kralju in ga prosi za pomilostitev. V perzijskem kraljestvu pa je bilo pod smrtno kaznijo prepovedano stopiti pred kralja brez njegovega povabila. Estera se je prestrašila. Mordohaj ji je odgovoril, da je to trenutek, zaradi katerega je bila postavljena za kraljico. Če ga bo zapravila, bo zapravila svoje življenje. Bog pa bo po drugi poti rešil svoje ljudstvo. Tresoč je pristala in obenem prosila, naj se vsi Judje skupaj z njo tri dni in tri noči strogo postijo. Sporočila je Debori:

»Prosim te, moja vzornica in zvesta prijateljica, pridruži se z molitvijo in postom našemu ljudstvu v izgnanstvu! Kralj je izdal povelje, naj nas trinajsti dan meseca adarja vse pobijejo. Toda jaz ga bom šla prosit, naj se nas usmili. Ker pa po zakonu ne smem predenj brez njegovega povabila, mi grozi smrt. Prosi Najvišjega, da nagne kraljevo srce in proti meni iztegne zlato žezlo, kajti samo tako bom ostala živa jaz in z menoj moje ljudstvo!«

Debora si je nadela raševnik, se vrgla pred Bogom na kolena in s solzami pošiljala k nebu goreče prošnje. Nato je tvitnila Esteri:

»S teboj in z vsem judovskim ljudstvom kličem k Najvišjemu, da bi odvrnil od nas to nesrečo.«

Tretji dan je Estera, okrepljena z molitvijo in postom, vstala in se odela v svojo slavo. Smrtni strah ji je stiskal srce, ko se je skozi sobane bližala kralju. Sedel je na prestolu, žareč v svojem sijaju in vzbujal velik strah. Ko pa je pred seboj uzrl Estero, se mu je zazdela kot nežna grlica in srce mu je prevzelo ganotje. Skočil je s prestola in jo ujel, ravno ko je omahnila na ramo svoje družabnice. Šepetal ji je nežne besede in se z zlatim žezlom dotaknil njenega tilnika. Bodril jo je, naj mu pove, katera prošnja jo je pripeljala predenj, in izpolnil ji bo vse do polovice kraljestva. Estera ga je z milim glasom za naslednji dan povabila na gostijo skupaj s Hamanom.

Goste so v prekrasni dvorani v kraljičini palači objeli zvoki egiptovskih strunarjev. Drseli so med zavesami iz bisusa in modre svile, ki so valovile med alabastrnimi stebri. Kraljica je visoka gosta povabila na ležalnike iz biserovine. Udobno zleknjeni na pisanih blazinah so srkali vino, služabniki pa so nenehno prinašali vonjive jedi v zlatih in srebrnih posodah. Kadilo je dišalo po vrtnicah z bregov Evfrata. Glasba, ki so jo s harf izvabljali temni prsti strunarjev, je kralja odpeljala na livade, kjer so se dečki ruvali za najočarljivejšo deklico, ki jih je plašno in vendar svesta si svojega čara opazovala izza rožnate pahljače. Prav ko je mladi Ahasver dvignil nogo na tilnik ukročenega izzivalca, so mu preko zaprtih vek nežno zdrseli kraljičini prsti. Ponesel si jih je k ustnicam in šepetal: »Ponovno in ponovno bi se boril zate, najdražja. Kakšna želja se skriva za tvojim krasnim čelom, kakšna prošnja za tvojimi pametnimi očmi? Ta hip ti jo izpolnim!« Estera se je proseče zazrla v ognjevito kraljevo obličje in tudi ona zašepetala: »Čudoviti kralj, neizmerno sem počaščena, da si danes moj najdražji gost. Ali se smem te sreče nadejati še jutri? In takrat ti povem, kaj je moja želja in moja prošnja.« Kralj je vzradoščen obljubil. Estera je preostanek dneva kleče prebirala psalme in se bodrila s pripovedjo o Mojzesu, ki je njihovo ljudstvo izpeljal iz sužnosti. Ponovno je poslala Debori prošnjo, naj naslednji dan z molitvijo blaži obličje Gospoda, ko bo ona prosila kralja, naj prizanese njenemu ljudstvu. Zvesta prijateljica iz Efrajima je odgovorila, da bo noč prečula v molitvi.

Drugi dan, ko je bil kralj na gostiji zopet dobre volje in razpoložen za vsako željo svoje najljubše soproge, mu je kraljica odkrila, v kakšni nevarnosti se nahaja. In padlo je ime, čaščeno in vzvišeno, ime drugega človeka v kraljestvu, ki so se mu s trepetom klanjali, ki mu je kralj prepuščal svoje zadeve in sprejemal njegove nasvete. Toda nad kraljevim srcem je kraljevala Estera, prva in najbližja zaupnica, s katero se je pogovarjal o najbolj nadležnih zadevah in mu jih je razrešila. Kraljica njegovega srca. Nje ne bo nihče ogrožal! Mož, ki je drugi v kraljestvu, je spričo nje zgolj služabnik! Evnuhi so razbrali razpoloženje za kraljevim pomračenim čelom in brž prihiteli s predlogom: Hamana na vislice, ki jih je dal postaviti za Mordohaja, ki je nekoč rešil kralja! Ahasver je sprejel njihov predlog in ta, ki je spletel pogubo Judom, je bil pogubljen. Judje pa so z novim pismom dobili dovoljenje, da se na dan napovedane morije postavijo v bran. Tako se je trinajsti adar iz dneva žalovanja spremenil v praznik, imenovan purim, ki se praznuje iz roda v rod. »Bog se je spomnil svojega ljudstva in opravičil njegovo dediščino« (Est 10,3h).

Estera je sredi dogajanja poslala Debori veselo sporočilo z zahvalo:

»Draga moja vzornica! Vse, kar si mi svetovala storiti, se je izpolnilo v naš blagor. Tvoje in naše molitve so predrle nebesa in Gospod je poslal rešitev. Ni se nam več bati naših

sovražnikov, kajti uničeni so. Na veke ne bo utihnila hvalnica Najvišjemu in usta njegovih zvestih bodo vedno polna njegove hvale.«

Vzradoščena Debora se je zopet vrgla na kolena, povzdignila srce in roke k nebesom in hvalila Gospoda. Poslala je Esteri besedo:

»Velik je naš Gospod in presilen v moči! Njegovo usmiljenje je brezmejno. Svoje služabnike in služabnice je iztrgal iz globine podzemlja in jih postavil na skalo. In tebi, ki se nisi obotavljala za svoje ljudstvo stopiti pred leva, je podelil moč nad vladarjem zemlje, da je bil kakor jagnje pred teboj. Dokler bosta obstajala nebo in zemlja, ne bo utihnila hvalnica njegovemu imenu iz naših ust!«

Estera in Mirjam

Judovske deklice so z odprtimi usti poslušale zgodbe o davnih materah Sari, Rebeki in Raheli, junaški Debori in pogumni Esteri, hrabri Juditi in mnogih drugih, ki so vzgajale izraelske junake. Ko se je Mirjam iz Nazareta zaročila z mladeničem Jožefom, je še pogosteje prebirala življenje velikih mater, kajti želela jim je biti kot zakonska žena podobna. Vedela je, da tako želi Gospod, ki ga je ljubila z mladostnim žarom in mu hotela izpolniti vsa pričakovanja.

Ko so trinajstega adarja v veselem vzdušju praznovali purim in slavili pogumna rešitelja Mordohaja in Estero, je Mirjam prevzelo globoko hrepenenje. Gledala je v duhu sijaj Ahasverjeve palače in v njem kraljico Estero, ki je kraljevala nad njegovim srcem, njeno srce pa se je klanjalo samo najvišjemu Kralju. Ona, Mirjam, v revni nazareški vasici, bo prav tako skrbela za dom, obenem pa bo služabnica Najvišjega in mu skušala v vsem ugajati. Ko se je mrzel adar prevesil v pomladni abib in so pripravljali praznovanje pashe, je Mirjamina duša bivala z njihovimi očeti v Egiptu. Štirinajstega zvečer so zaklali jagnje in slavili pasho, veselo in svečano je bilo. Mirjam je klicala h Gospodu, naj zagotovo pojde skozi njihovo deželo in jih popelje v svobodo. Ne samo v svobodo od nadutega rimskega orla, ki kljubuje Gospodu, Kralju vsega stvarstva. Še bolj kot poganska oblast nad njihovo deželo jo je bolelo klečeplazenje pred demoni, ki so se jim vdajali njeni rojaki. Kako je klicala Izraelovega Boga, naj jih izpelje iz ostudne sužnosti pohlepu, zavisti, počutnosti, mržnji.

Lunin žarek je nalahno zaigral po kamniti steni ubožne hišice, dovolj, da je Mirjam odprla oči. Luč je preplavila prostor, kot da bi se prižgale vse svetilke na zlatem svečniku pred templjem. Nebeško bitje je stalo v svetlobi in srce je zaslišalo besedo: »Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj!« Podoben pozdrav je bil namenjen številnim njenim vzornicam iz davne preteklosti, le zakaj je zdaj njej? In že ji angel sporoči, da bo rodila sina, kakršnega je prerok Natan napovedal kralju Davidu. A ta sin ne bo samo čuval prestol svojemu nasledniku. Ta bo »kraljeval nad Jakobovo hišo vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca« (Lk 1,33). In angel je nadaljeval: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo

tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin« (1,35). Mirjam je sklonila glavo. Nebeška skrivnost ji je ovila dušo kakor krila Duha, ki je vel nad vodami. Čudoviti svet se je tedaj začel izvijati iz kaosa (1 Mz 1,2sl). Angel ji je priklical tudi prizore, v katerih se je Mirjam v teh praznikih pogosto mudila, ko je z očeti zapustila Egipt in je pred njimi hodil Gospod podnevi v oblačnem stebru in ponoči v ognjenem. V njegovi senci jih žeja ni pomorila, v njegovi svetlobi se ponoči niso spotaknili (2 Mz 13,21-22). Z vrha ognjenega in oblačnega stebra jih je rešil pred Egipčani iz sredine morja (14,19-20.24-25). In kadar je Mojzes v šotoru posredoval za ljudstvo pri Gospodu, je oblačni steber kot priča stal pred njim (33,9-10). Le kadar se je oblak dvignil iznad šotora, so Izraelovi sinovi krenili na pot, in kadar se je spustil, so se ustavili (40,36-38; 4 Mz 9,15-23).

Mirjam je Božja veličina preplavila dušo. Bog je vse. Ona je nič, popoln nič. V tem niču Gospod želi postaviti svoje svetišče. Le pristane naj in on bo storil. Da, stori, Gospod, kar ti je všeč. Tvoja služabnica ti ne more ničesar odreči. In njene ustnice so izrekle: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38).

Vseokrog je bila tišina. V njej pa je zvenel slavospev angelov, ker je Gospod našel najponižnejše bitje, ki mu je bilo pokorno na migljaj. Odprla se je polnost časov, po njej je Sin Najvišjega oblekel človeško telo, da bi odrešil človeka.

Mirjam se je uzrla v vrsti svojih vzornic, srečnih mater velikih sinov Izraela. Z globokim spoštovanjem so se ji priklonile kot svoji gospodarici, čeprav je bila le preprosta deklica iz Nazareta, zaročenka tesarja Jožefa. Z njim je prebrodila vse težave, v katere jo je to vzvišeno materinstvo pripeljalo. Rojstvo Božjega Sina v ovčjem zaklonišču, beg pred tiranom Herodom, ki je moril brez prizanašanja, trdo delo na tujem in spet iskanje posla v domačem Nazaretu. Nič ni kazalo, da je ta sloki fantič, ki mu zdaj oče kaže, kako držati oblič, Božji Sin. Tudi sosedje ne opazijo ničesar posebnega, le da se ta deček raje umakne, ko se drugi fantje zapletejo v ruvajoč klopčič in pesti udarjajo na vse strani. Mirjam so misli večkrat odhitele k njeni vzornici Esteri, ki je bila v dneih, ko se ji ni bilo treba s krono pokazati v javnosti, povsem običajna žena. Tudi njen ljubljeni sin je povsem običajen ubogljiv deček, ki poprime za vsako delo. Vendar, to Mirjam dobro ve, prihaja iz nebes, in srce ji zatrepeta od sreče, ko se zazre v njegove globoke oči. Ne more si kaj, da ne bi segla po pero in napisala kraljici Esteri:

»Kot mlada deklica sem prejela veliko vzpodbudo od tebe, ki si na dvoru perzijskega vladarja svoje veselje iskala samo v Bogu. Ni te mamilo razkošje, tvoja radost so bila Gospodova pota z našim ljudstvom. Ko zdaj opazujem sina, ki so mi ga poslala nebesa, me presune njegova otroška milina in deška razigranost pa tudi dostojanstvena resnoba. Kaj Vsemogočni načrtuje z njim? Včasih se bojim. Draga, skromna in pogumna kraljica Estera, prosim za mojega sina, da naloga, ki mu jo je namenil nebeški Oče, ne bo pretežka zanj.«

Estera je ljubeči materi odgovorila:

»Ti, ki si bila izbrana za mater Kralja nad kralji, ti si resnična kraljica. Nebesa se radujejo, ker skupaj z njim v vsem izpolnjuješ Očetovo voljo. Tvoj sin bo izpolnil načrt, ki ga je zamislil Gospod, in ti mu boš stala ob strani. Slava Gospodu najvišjemu vekomaj!«

Ko se je Jezus po izpolnjenih tridesetih letih podal oznanjat Božje kraljestvo, je Mirjam skrbno sledila vsakemu glasu o njem. Veselila se je poročil o velikih množicah, ki so šle za njim, o njegovih besedah, ki se jih ljudstvo ni naveličalo poslušati, o njegovih čudežih nad bolniki. Toda sčasoma so se začele pojavljati tudi drugačne vesti. Tu in tam je vzniknila sovražnost, množica občudovalcev se je skrčila, oblasti iz Jeruzalema so bile zadržane, sovaščani so se začeli posmehovati, češ »kaj bo ta govoril«. Zaskrbelo jo je. Nekoč se je z nekaj sovaščani celo odpravila k njemu, a tolažbe ji to ni prineslo. Zopet je segla po peresu in se obrnila na Estero:

»Ne vem, bojim se, da ljudje ne razumejo mojega sina. Saj so ga sprejeli z navdušenjem, mnogim je vrnil zdravje in jih rešil demonov, toda zdaj ... Zdi se mi, da so se ohladili, da jim njegova beseda ne seže več do srca, da so se pred njim zaprli. Zdi se, da ga ne razumejo. Pa saj, tudi jaz ga nisem razumela, tako globok je izvir njegove modrosti. Tolikokrat, ko je bil še doma, sem čutila, kako je osamljen sredi nas. Vem pa, da je tudi, ko ga obdaja nevednost in brezbriznost, v Božjem objemu in spokojen. Toda bojim se, kaj še bo. Ti, ki si okušala smrtno stisko svojega ljudstva, prosi za mojega sina, da preizkušnje ne bodo pretežke za njegovo srce, ki samo ljubi in ne pozna hudobije.«

Estera je želela biti kar najbolj nežna do matere, ki je tudi znala samo ljubiti in ni poznala zavisti, nevolje, zavračanja. Napisala je:

»O, najbolj čuteča mati Božjega Sina! Ko se ob njem razodevajo misli mnogih src, ki sovražijo dobro, on ve, da je srce njegove matere ognjišče ljubezni. Ko ne bo imel, kamor bi glavo naslonil, ve, da jo bo lahko v njeno naročje. Res, od njega se odvrta strahopetci in malikovalci, katerih srce je nestanovitno. Toda vedi, da nikoli ne bo ostal brez gručice zvestih, ki ga tudi za ceno življenja ne bodo zapustili.«

Potolažena je Mirjam pogumno sprejemala vse manj obetavne novice. Vedela je, da je s svojimi učenci in učenkami na poti v Jeruzalem, kjer je tempelj in veliki zbor z mogočno oblastjo. Nazadnje se je, želeč, da mu bo ob strani, če jo bo potreboval, odpravila za njim tudi sama. Pred Jeruzalemom jih je dohitela, družčino, kjer so bile učitelju najbolj predane žene, ki so stregle njemu in učencem. Kar se je pozneje zgodilo v Jeruzalemu, je bilo strašnejše od najbolj temnih slutenj. Toda, ko je hodila in stala ob njem, je zajemala iz istega vira, od koder je njenemu poteptanemu sinu dotekal mir. In zgodilo se je, kar ji je napovedala Estera – potem ko je v smrti nagnil glavo, je njegovo telo počilo v njenem naročju in naposled v naročju zemlje, ki jo je ustvaril. A iz tega kratkotrajnega sna je vstal kot Sonce z večnih višav, s katerih je pred leti kot žarek vstopil v njeno telo. Ta žarek je prešel deželo smrtne sence in zdaj kot Sonce obseva vse odrešene.

Mirjam je dala svoji vzornici sporočiti:

»Tvoje besede so se uresničile. Moj sin je moral izpiti kupo grenke pijače do dna. Pri tem sem mu smela stati ob strani. Izročil mi je svoje najdražje učence in omahnil v smrtni sen.

Tudi moje srce je šlo z njim v podzemlje, ker je Sonce mojega življenja ugasnilo. Toda zasijal je žarek védenja, da ne bo puščen v kraljestvu mrtvih. Razbil bo njegova vrata, kot je s svojo ljubeznijo razbil okove sovraštva. In v nedeljo pred jutranjo zarjo je zasijal pred mojimi očmi v lepoti, za katero ni besed na zemlji. Draga Estera, živim z njegovimi učenci in učenkami, obnovljamo spomin na njega in pridružujejo se nam novi učenci. Toda v resnici živim v njem, čigar lepota razveseljuje nebo in zemljo. Rada sem na zemlji, ko gledam, kako se njegovo kraljestvo vsak dan na novo rojeva. Toda moje srce hrepeni po trenutku, ko se bo pretrgala vrvica, ki me veže na zemljo, in bom za večno z njim, ki je v Nazaretu sprejel telo iz moje krvi in ga daroval do zadnje kaplje svoje krvi.«

Estera je odgovorila:

»Vse Gospodove steze so dobrota in zvestoba za tiste, ki ohranjajo njegovo zavezo in njegova pričevanja' (Ps 25,10). Nebo te je izbralo, da si mati njemu, ki je 'podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva, ... in je Bog ... po njem spraval s seboj vse stvarstvo ... s krvjo njegovega križa' (Kol 1,15.19.20). Postala si vredna mati svojemu sinu in njegova družica. Zato tvoja hvala nikoli ne bo izginila iz ust tistih, ki slavijo Gospodovo ime.«

s. Snežna Večko

